

На питање новинара има ли неко добре изгледе да на унутарстраначким изборима победи Бориса Тадића, те хоће ли ће се уопште појавити нови кандидат за председника Демократске странке, Борислав Стефановић, секретар ДС, одговорио је овако:

„Сматрам да се таква борба неће десити. Пре мислим да ће се постићи унутарстраначки договор. Мислим на то да се Ђилас и Тадић договоре на који ћемо начин реформисати странку. Ако се тај договор постигне, неће бити никаквих ломова. Али важно је да се утицајни потпредседници који су постигли добар резултат, као што су Пајтић и Ђилас, договоре с председником партије.”

У овако сроченом одговору истакнутог страначког функционера јасно се види да Демократска странка, без обзира на тежак изборни пораз који је недавно доживела, и даље функционише као интересни савез олигархијских, клановских и клијентистичких група, а управо је такво деловање странке и довело до губитка власти и њене све веће политичке дезинтеграције. Изборни пораз само је до крајњих граница оголио постојећу међуолигархијску и клановску борбу за утицај у овој веома уздрманој партији, те још више ојачао утицај и положај постојеће страначке номенклатуре, која сада чека да се прикључи победничкој струји.

Сва заклинања на јединство странке показала су се као јалова и политички нереална. При том нико од партијских функционера који наговештавају реформисање ДС и обрачун са онима што су лоше радили или морално дискредитовали странку не каже на којим ће се програмским и организационим основама Демократска странка реформисати. Ако се прихвати став да успешно постигнут договор између Драгана Ђиласа и Бојана Пајтића с председником странке представља довољан услов за реформу ДС и њену консолидацију, од реформе неће бити ништа. Једино што ће се тиме постићи јесте да једна олигархијска фракција добије већи утицај у вођењу кадровске политике, а све под велом чишћења „мангупа из наших редова”.

Реформа Демократске странке мора бити заснована на горкој и болној спознаји да је ова партија данас синоним за корупцију, непотизам, богаћење, бахатост и непоштовање демократских начела.

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 18 август 2012 07:06

То треба да буде основно полазиште у реформисању, а не договор страначких олигархија и кланова, који само привремено може донети мир у кући, али на дуги рок не може осигурати успешну и делотворну обнову демократског потенцијала ове организације, изгубљеног у политичкој пракси током периода у којем је била на власти.

Зато лицемерно и испразно звуче изјаве о потреби очувања јединства странке и позивање на унутарстраначке дебате којих одавно нема. Исто важи за анализе које се у ДС тако интензивно спроводе а да их при том нико до сада није ни омирио ни видео. Поред очигледног медијског рата између тзв. реформиста који су били успешни на локалним изборима и оних што бране постојеће стање и интересе, главна страначка активност свела се на проналажење адекватне куће за смештај председника ДС. (Верује ли ико да се месечна станарина од 4.000 евра може плаћати од партијске чланарине – а посебно је питање зашто би то чланство уопште и плаћало.)

Ту су и фарсични наступи председника посланичке групе ДС Драгољуба Мићуновића у парламенту. Мићуновић се после дуго времена сетио да нам објасни како је велики и драгоцен значај опозиције и критичке мисли у парламентарној борби, а као председник Политичког савета Демократске странке сноси огромну одговорност што у њој не постоји критички дијалог и развијено стратешко мишљење које би донело програмске иновације у политичком деловању. И у политици је велика ствар да човек схвати кад је време да се достојанствено повуче и ослободи простор за нове снаге. При том, Мићуновић је недавно изјавио да ће свако ко изађе из Демократске странке доживети крах. Али сам Мићуновић је својевремено, формирањем Демократског центра, доказао да се излазак из ДС може политички преживети. И не само политички преживети, будући да се он после разлаза вратио на власт.

Међутим, много важнија од тога јесте чињеница да се Демократске странка данас суочава с најтежим и најизазовнијим проблемом за сваку партију која је дуго била на власти: са изгубљеним поверењем народа и разореним легитимитетом. Сигурно је да страначки функционери који сада наступају као посланици у парламенту немају моралну, али ни политичку снагу да буду кредибилна опозициона алтернатива новом напредњачко-социјалистичком режиму. Страначки функционери за које се везују многобројне афере – стамбене, банкарске, финансијске – више гледају како да заштите своје пословне интересе него што могу изнети и осмислити озбиљну ваљану реформу странке, која није ни спремна ни способна да се суочи с далекосежно погубним последицама своје политике. Јасно је да ни неколико месеци после изборног пораза не постоји озбиљан критички дијалог унутар странке, нити се назире отварање могућности

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 18 август 2012 07:06

за афирмацију критичке мисли и представљање програмских и организационих мера за постизборну консолидацију. Осим све видљивијих и отворенијих клановских борби и унутарстраначких сврставања постојећих олигархија, не могу се препознати нове програмске и статутарне идеје које ће надилазити садашњи маркетиншко-прагматични начин деловања и схватања политике као друштвеног и интересног поља где је, у име такозване ефикасности, поништено свако идеолошко, програмско и вредносно разликовање ствари. Редефиниција доминантне страначке праксе и прецизирање на којим ће идејама и људима почивати предстојећа опозициона борба јесте неопходност, претпоставка сваког даљег бављења политиком у овој организацији. Не може се реформа, дакле, сводити на ограничавање утицаја дворске свите председника странке – што претпоставља тајкунску лустрацију, на коју, међутим, није спреман ниједан клан у странци. Другим речима, садашња елита Демократске странке не може спроводити промене јер она неће сама себе да развлашћује. Стога је неопходно и да се коначно одбаци менаџерисање у политици, као и идеје да је странка фирма за освајање и одржавање на власти.

Ово су само нека од мишљења која се могу наћи у нашој јавности у оцењивању актуелног стања у Демократској странци. Међутим, јасно је да водећи функционери ДС, без обзира на то којем клану сада припадају, не могу „повратити ону духовну енергију и морални став које су имали Љуба Давидовић и Милан Грол и онај дух жеље за политичком и друштвеном иновацијом садржан у чувеном Писму о намерама којим је 1990. године обновљена Демократска странка”, како то јасно наглашава аналитичар Дејан Вук Станковић. А ко би данас у ДС написао ново писмо о намерама када у њој до изражаја не могу да дођу ни њени најистакнутији интелектуалци (још увек их, наиме, има)? Управо је разарање базичног принципа озбиљне политике садржаног у моралном кредибилитету довело до тога да садашња Демократска странка изгуби своју најважнију битку, која није само политичка. Вршећи дуго власт, то је постала организација где се изгубио критички дух и осећај за снагу, те пресудни значај моралног примера и његове далекосежне симболичке, али и материјалне вредности. У том смислу, упозорење Дејана Вука Станковића од посебне је важности:

„Ако се ДС само козметички промени, ако њен врх остане исти, ако не буде промена у начину вођења политике, она неће бити привлачна ни за своје садашње гласаче, нити ће моћи да привуче неке нове. Будућност ДС је везана за њену могућност да се мења и да прави нову кадровску базу.”

Овај аналитички увид оптерећен је благом дозом добронамерног доктринарства у најбољем смислу те речи, али судбина Демократске странке решаваће се на много

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 18 август 2012 07:06

прозаичнији начин. Страначка олигархија окретаће се према оном центру политичке моћи који може да понуди њен даљи опстанак, без обзира на могуће даље опадање рејтинга и политичког утицаја странке. Позивање на демократски начин избора у ДС јесте илузија, јер је управо тај приступ укључио демократско лобирање као генератор олигархизације и стварања кланова у партијској номенклатури!

То се, наравно, оправдава прагматичном потребом да се превладају страначке поделе, те да се такво „деловање у име грађана” прогласи за универзални рецепт политичког понашања, који није ништа друго него поништавање саме суштине политике, у којој, насупрот оваквом прагматизму, морају постојати јасна доктринарна и програмска разграничења, демаркације. Једино тако сама политика може се одржати и функционисати као делатност где водећу улогу има приврженост одређеном политичком, и не само политичком систему вредности. Непрестано позивање на *ефикасно обављање послова*

„у име грађана” израз је својеврсне псеудополитике, а у ствари антиполитике за коју се залаже Драган Ђилас, као победник локалних избора у Београду (узгред, то је за демократе била Пирова победа). Управо је Драган Ђилас форсирао тзв. ново схватање политике, у чијој је основи посебна врста демагогије и популизма, што се може видети из његових ставова недавно изнетих у писму Председништву ДС:

„Лично нисам никада био присталица великих историјских помирења, стратешких или мање стратешких савеза, за мене је увек било довољно да ли с неким могу да радим посао за који сам се кандидовао (кандидовао се на листи ДС, а не као независни антиполитичар, прим. М. В), или не могу. Храброст је данас као опозиција дати своје најбоље људе будућој влади да раде оно што најбоље знају да раде. Можда ће тако мање радити за странку, али ће исто или више радити за грађане. Одговорни људи немају право да својим бојкотом из политичких разлога не учествују у вођењу ове земље ако им је пружена коректна професионална прилика да то раде. Друго је, и само страначко, питање како ДС или свака друга странка треба да гледа на чињеницу да у њеним редовима постоје они за које и у новој власти има места, и да постоје они за које таквог места нема.”

Олигархијски споразум или стварна реформа Демократске странке

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 18 август 2012 07:06

[REDACTED]